

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: **Ž 31, 10 – 17**

Text: **Mt 8, 1 – 4**

Když sestoupil z hor, šly za ním velké zástupy. Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: "Pane, chceš-li, můžeš mě očistit." On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: "Chci, buď čist." A hned byl očistěn od svého malomocenství. Tu mu Ježíš pravil: "Ne abys o tom někomu říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, který Mojžíš přikázal - jím na svědectví."

Máme před sebou text, který církev stanovila na třetí neděli po Zjevení Páně. Je to oddíl, který bezprostředně navazuje na známé Ježíšovo kázání na hoře. Toto kázání je dodnes tak výrazné a zásadní, že mnohé pasáže z něho známe z paměti – např. blahoslavenství nebo modlitbu Páně. Podobně i oddíl, který po tom dnešním následuje se dostal do liturgie v podobě recitace: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu...“ Tyto texty se vryly do paměti církve zřejmě už hned u jejího zrodu, kdy se z lidového hnutí postupně stávala instituce církve.

Obraz rostoucí církve má před očima i evangelista Matouš, který jej zapracoval do svého vyprávění v podobě věty: „Šly za ním velké zástupy.“ Už tady máme náznak toho, co se v pozdější době stalo realitou – totiž že příslušnost k církvi se stala masovou záležitostí. Vždyť ještě donedávna se i o evangelické církvi hovořilo jako lidové.

Dnes ovšem máme s lidovostí církve potíže. Vnímáme ji namnoze jako zátěž minulosti. Lidová církev – to také znamená spoustu formálních členů, kteří pouze jdou s davem. Lidé, kteří nejsou účastníky našich shromáždění, lidé, kteří se nijak na životě církve nepodílejí, kteří žijí odděleně od sboru, lidé, kteří mají v našich očích nálepkou formálních víru nepraktikujících členů. Jsou to lidé světští, kteří sami tuto nálepkou přijali a mají obrovský problém překročit práh kostela, a tím překročit svůj vlastní stín. Sami sebe vnímají tak, že už mezi nás nepatří. Nejsou schopni sami od sebe znovu se nějak včlenit do církve. V kostele si připadají nepatřičně. Máme s nimi stále počítat?

V evangelijním příběhu takové lidi představuje malomocný. Je to člověk stigmatizovaný. Tedy takový, který je pro nějakou svoji vlastnost vyloučený z běžné společnosti. V novozákonní mluvě je také označován jako člověk nečistý. Malomocenství bylo tenkrát vnímáno jako trest, za který si ten postižený může sám. Kdyby nehřešil, nebyl by malomocný. I my máme sklon vnímat lidi tímto primitivním způsobem. Když se někdo z církve vyděluje, tak si za to jistě může sám. Ale kdo by se cítil dobře tam, kde ho druzí pokládají za nečistého? Jestliže tedy v evangeliu čteme, že malomocný přistoupil k Ježíšovi, je to od něj neskutečný výkon a projev obrovské důvěry. Bude se s ním Ježíš vůbec bavit? Nebo jej odmítne jako nečistého? Myslím, že by malomocný vůbec ne-

pojal k Ježíši takovou důvěru, kdyby se k němu nedostala zvěst o Ježíšově fascinujícím kázání. Ježíš si svým vystupováním a kázáním prostě lidi získal.

A teď zazní od malomocného ta podivuhodná věta: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ My bychom čekali spíše otázku: „Můžeš mě očistit?“ Ale o tom malomocný vůbec nepochybuje. Pro něj je otázkou pouze to, zda to Ježíš chce udělat. Ta otázka míří i na nás, jakožto Ježíšovy učedníky: Chceme se dotýkat malomocných? Chceme je zbavit jejich stigmatizace? Chceme je očistit? A co to vlastně znamená, to očištění? Inu, to je opak očernění. Očernit někoho, to by nám ještě šlo. Ale očistit? Chceme to dělat? A copak to jde tak jednoduše? Ježíš, jak vidíme z evangelia, to chce. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: "Chci, buď čist." No vidíte, a hned byl očištěn od svého malomocenství! Jak prosté. To jen my s tím máme problém. V textu se záměrně nemluví o uzdravení, ale o očištění. Doslova tam čteme, že jeho malomocenství bylo očištěno. Bylo prohlášeno za čisté. Proč tedy nám činí takový problém někoho prohlásit za čistého?

Jak je možné, že k tomu stačil pouhý dotek? No, možná, že to nebyl jen dotek – možná to bylo obětí. Nebo ho Ježíš vzal kolem ramen a řekl: „Kamaráde, to víš, že chci, buď čist.“ V každém případě to stačilo. Podobně jako v následujícím příběhu stačilo pouhé slovo – Ježíš ani nemusel vstoupit pod setníkovou střechu. Prostě jen něco prohlásil.

Dobrá, řekneme, pro Ježíše byl malomocný čistý. Ale co veřejnost? Oficiálně ten malomocný čistý nebyl. A tak Ježíš radí malomocnému: „Neprohlašuj to o sobě sám, že jsem tě takto očistil. Ale běž, ať tě za čistého prohlásí oficiálně kněží, tak jak to máme v Mojžíšově zákoně. Obětuj dar a uvidíš, že tě kněz prohlásí za čistého.“ Ať lidé vidí, že se zázraky dějí. To bude pro ně svědectvím. O tvém uzdravení mají svědčit činy: Běž do chrámu a obětuj. Běž do kostela a chval Boha. I když jsi byl třeba léta v izolaci. I když ti něco bránilo překročit práh kostela. I když jsi léta byl mimo společenství církve. Když to uděláš, bude to ohromné svědectví. Takové věci se nestávají samy od sebe. Je to svědectví, které tento svět potřebuje. A nejen svět, ale i ti, kteří jsou uvnitř chrámu a na Boží zázraky už možná ani nevěří.

Modlitba: *Pane Ježíši, ty, který Bohu navracíš lidi ztracené, očistiš uješ očerněné a zmocňuješ malomocné. Dej, ať následujeme tvého příkladu. Chceme tak dosvědčovat svoji víru, kterou vyznáváme. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, přimlouváme se za ty, za které se málokdo modlí. Prosíme za lidi, kteří se cítí odepsaní. Prosíme za ty, kteří si už začali zvykat ve svém okolí na nelásku a nepochopení. Prosíme za ty, kteří rezignovali na čistotu srdce i rozumu. Prosíme, Pane, za tvoji církev: dej, aby byla útočištěm všem, kdo jsou v tísní a v soužení. Vždyť ty jsi zaslíbil: Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. Modlíme se za všechny, kdo se trápí slabostí církve a jejím chatrným svědectvím o tobě. Modlíme se za ty, kteří nemají velkou moc, ale věří v tu tvoji. Prosíme, zjevuj nám, že v tobě máme dost síly k pomoci druhým, k potěšování a pokorné službě. Amen.*